

K. BOUTER

JANNEKE EN MIEKE

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

K. BOUTER

JANNEKE EN MIEKE

Pentekeningen van A. Sano

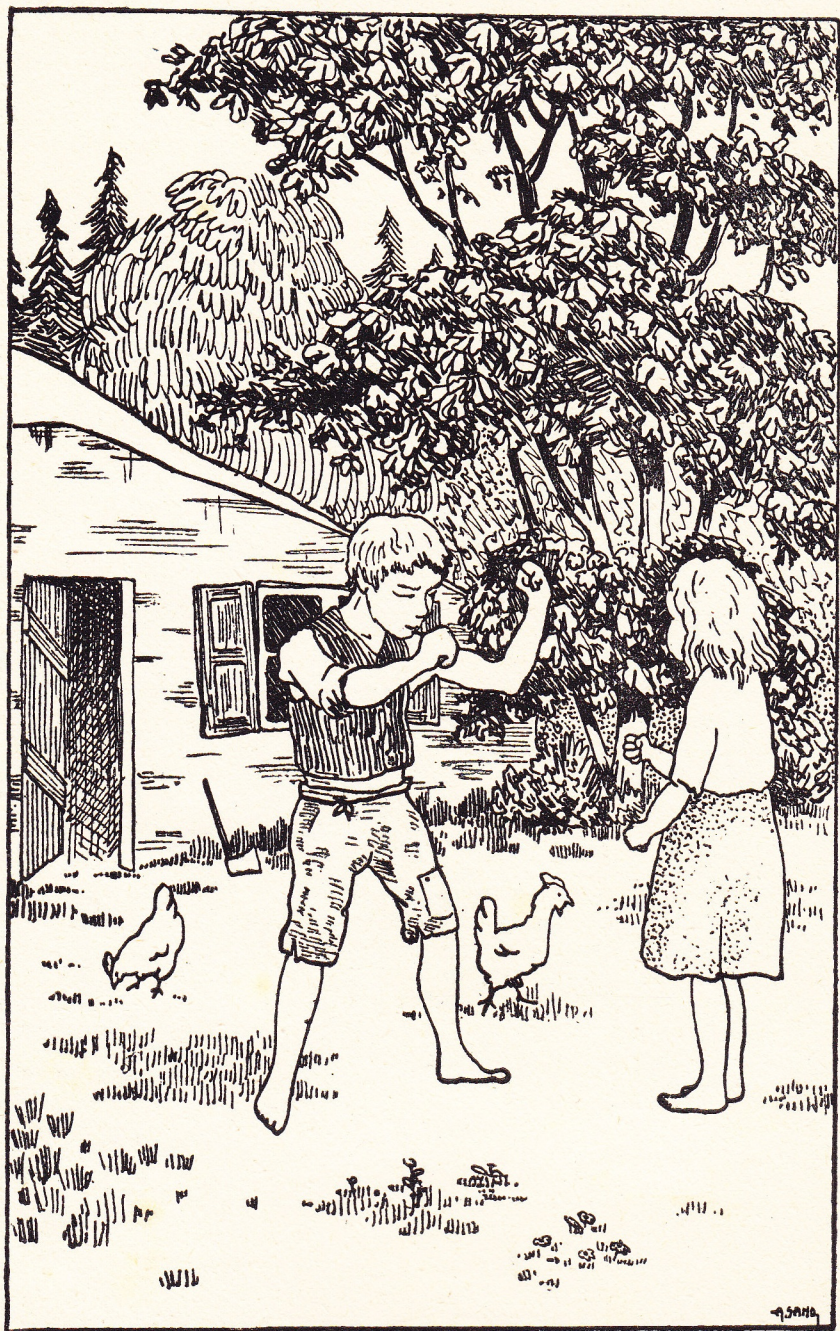
Kleuromslag van Elza Van Hagendoren

DERDE DRUK

ANTWERPEN
L. OPDEBEEK — UITGEVER

1952

In die tijd — wat is 't reeds lang geleden! — lagen er in 't noordoostelijk gedeelte van de provincie Antwerpen uitgestrekte bossen. Bossen, uren diep, uren breed, uren ver. Grote mast- en beukenbossen, en hier en daar een eik en een berk.

Dorpen waren schaars. Er was geen nijverheid, geen handel. Er waren geen verkeerswegen. Alleen bomen en venen en de grote eenzaamheid met haar stille geheimen, waaruit de sprookjes en vertelsels van het land zijn gegroeid.

Hier en daar stond er een huizeke, een hutteke, met lemen muurs en met schadden gedekt. Zo'n hut was echter iets vrolijks in 't grote rijk der bossen, iets, dat de plechtige eentonigheid der eenzame streek brak en afwisseling gaf. Uit het schouwke kronkelde de rook ver tot boven de bomen. Gewoonlijk lag er een tuintje om zo'n hut, met bloemkens in en een boomgaard, waar in 't voorjaar de Lente armvolle witte bloesems bracht, rijk aan beloften.

Kippen kakelden en trippelden om 't gedoe, een haan liet verscheidene malen in de dag zijn koperen schreeuw klaroenen en in het stalleke hoorde men geit of schaap blaten.

Om de tuin wies een doornhaag, die in Mei geurde als een adem uit de Hemel en waar het koninkje zijn nest bouwde en zijn zotte liedekens floot.

Ondanks dit lachende uitzicht, was Schraalhans keukenmeester in zulke hutten. De geit gaf weliswaar melk en de moestuin groenten, het woud bracht wild op, maar dat was dan ook alles. Kolenbranden was een harde arbeid, er was weinig verdienste en als men op verre plaatsen de houtskolen leveren mocht, dan bleef er, na de noodzakelijkste inkoop, vaak geen stuiver meer over, om, als appeltje tegen de dorst, weg te leggen.

II

In een van die hutten, ver en diep in het bos gelegen, woonde er, in grijze eeuwen, een kolenbrander met zijn vrouw en twee kinderen. Hij was arm, maar leefde gelukkig. Hij zong de ganse dag in het bos en op zijn rijke mond lag steeds een beetje zon.

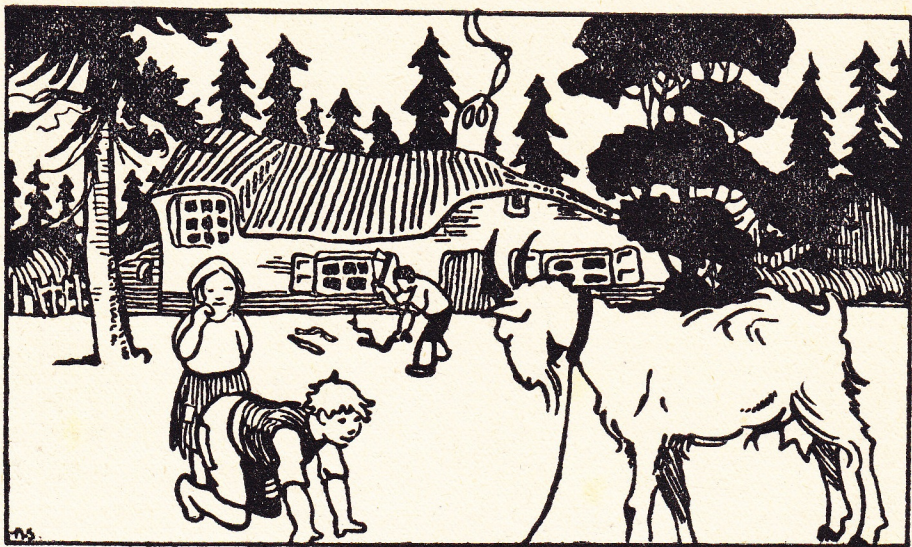
De kinderen hadden van hem die blijmoedigheid overgeërfd. Er was geen vrolijker, olijker jongetje dan Janneke, geen gemoedelijker meisje dan Mieke.

Janneke en Mieke waren verstandige kinderen voor hun leeftijd. Hij was zeven jaar, zij zes. Ze hielden zo van elkaar, dat de een niet zonder de ander kon. Waar Janneke was, daar zag men ook Mieke, altijd en overal.

Men kon hen des avonds al van ver horen afkomen. Heel de stilte van het bos trilde onder hun zang en gelach.

Zij waren de armoede gewoon, wisten niet wat rijkdom was en ze waren gelukkig. Zij dachten dat het er bij hun verre burens toeging zoals in hun eigen vaderhuis: bruin brood en geitenmelk, al eens een stukje van een reebok en dan de ganse dag ravotten tussen boom en struik en bloem, bij hazen en konijnen.

Vader hield van moeder, Janneke en Mieke. Bezaten ze weinig, zo

lagen hun ogen van vriendschap zo rijk in hun hoofd, dat deze het hart verwarmde als een zonneke en hun leven zoet maakte als suiker.

Die vriendschap was oneindig en vulde hun ganse leven, zodat zij geen tijd hadden om aan armoede of ellendige muizenissen te denken.

III

Menigmaal had Janneke aan zijn vader gevraagd, hem in zijn arbeid te mogen bijstaan. Maar de vader had dan Janneke's armen en borst betast, lachend het hoofd geschud en gezeid : «'t Zijn nog allemaal kraakbeentjes, nog wat wachten, Janneke !»

En hij zond zijn zoontje spelen in het bos, met zijn zusterke, doch niet te ver van huis, om reden van de wilde dieren.

Tijdens de zomer, waarin ons vertelselke speelt, vielen er overvloedige regens. De grachten stonden onder water en een gedeelte van het bos schoot onder. De kolenbrander kon zeer weinig brandstof vergaren, de voorraad meel en andere eetwaren konden niet vernieuwd worden. Het koren rotte in de aren. Van dag tot dag werden de boterhammen dunner en eindelijk moest men zich tevreden stellen met wat pap.

De ellende klopte aan de deur en trad stoutmoedig binnen.

Vader en moeder, die hun brood uit de mond voor de kinderen spaarden, werden mager, mager en droef. Als zij Janneke en Mieke bekeken, wisten zij in 't geheim de tranen uit hun ogen weg.

Want ook de kinderen werden mager en bleek.

Janneke had in stilte dikwerf het gebaar van moeder gezien en als hij haar in de ogen keek, zag hij hoe ze rood stonden en droog van heet verdriet.

IV

Op zekere morgen zei Janneke tot zijn zusterke :

— Mieke, ik moet u eens iets zeggen.

— Wat gaat ge vertellen, broer ? Spreek.

— Mieke, wij zijn hier te veel in huis. Er is geen brood meer in de schapraai en vader heb ik gisteren tegen moeder horen zeggen, dat wij allen weldra van honger zullen verkwijnen, zo er geen redding komt. Weet ge wat wij nu doen moeten, Mieke ?

— Neen, broer.

— Luister. Ginder, heel ver, langs de kant waar de zon gaat slapen, ligt de stad, waar de mensen nooit honger lijden en er zoveel boterhammen voor het grijpen zijn, als men maar wil. De huizen zijn er gedekt met pannen van wafels en iedereen loopt er dik en vet.

— Laat ons dan naar de stad van de wafels gaan, Janneke. We zullen moêke en vâke met ons meenemen.

— Neen, Mieke, ze mogen het niet weten. We moeten hier alleen weg. Wij moeten voor hen gaan werken en met het geld, dat wij verdienen, zullen wij het brood kopen, dat hier zozeer ontbreekt. Kijk eens, Mieke.

Dit zeggende, stroopte Janneke zijn mouw op, neep een vuistje met zulke kracht, dat zijn mond opzette en hij rood werd tot achter de oren. Toen liet hij Mieke de bult van spieren zien, die op zijn bovenarm gezwollen lag.

— Zie eens, Mieke, hoe sterk ik ben. Ik zal gemakkelijk werk krijgen.

Mieke keek haar broer bewonderend aan. Hij was een jaar ouder dan zij, en 't leek haar heel wat, toen zij hem daar als een grote staan

zag, met wil in zijn ogen en kracht in zijn arm.

Zij nam zijn buisje vast en zei :

— Dat is goed, broer. Gij zijt sterk. Laat ons gaan werken voor vader en moeder.

Zij gingen in de woning om hun moêke goedendag te zeggen. Vader was reeds aan de arbeid.

— Moeder, zei Janneke, wij gaan in 't bos hout rapen.

— Dat is goed, kinderen. Hier, Mieke, neem het mandeke mee. Aan de Zwanengracht staan vele rijpe braambessen. En hier is een wortel om uw honger te stillen. Dag, kinderen !

Mieke nam 't korfje aan, hing het aan haar arm, sprong dan naar de hals van haar moeder, trok haar mager hoofd naar beneden en kuste haar op de wangen.

— Dag, moeke !

— Dag, Mieke ! Dag, Janneke !

Zij vergezelde hen tot aan de deur, wuifde hun achterna met de hand, riep hun toe : «Daag ! Daag !»

De kinderen riepen haar tegen : «Daag !»

Toen ging zij bij de haard zitten, en keek in de grote vlam van het houtvuur en weende.

De kinderen hoorde zij nog zingen, heel in de verte, vrolijk, zodat theid haar pijn deed in de arme wonde van haar moederhart.

V

Het was een prachtige herfstmorgen.

Er lag een weinig mist in de gekleurde kruinen der bomen, waardoor de zon haar licht goot uit haar zilveren horen.

Janneke wist dat de zon in het Oosten opstond en hij dus in tegenovergestelde richting gaan moest om de stad te bereiken, waar de peperkoeken groeiden.

De kinderen waren verblijd door al de schoonheid rond hen. Zij zongen voor hun moeder. Het rook in 't woud naar de reuken van al de wilde bloemen samen. Het koninkske zong hoog en luid, de eksters schaterden, de gaaïen schreeuwden.

Aan het einde van de weg, daar, waar hij met een bocht het dichte geboomte inslingert, bleven de kinderen staan, keerden zich om en keken nog eens naar het hutteke, waar zij geboren waren en hun kinderjaren zo vrolijk hadden doorgebracht. Er was iets in hun keeltje, dat kropste. Moeder was binnenshuis. Het schouwke rookte. Mieke wierp een kus-handje naar de woning en riep : «Moeke, dag, lief moeke !»

— Kom, Mieke, droog uw traantjes af, zei broer, die met de voorschoot van zijn zuster haar tranen wegveegde. Als we weerom komen, dan brengen we brood in huis.

Ze gingen de diepte van het bos in, waar het stil was en alleen het zonnelicht sprak met de geheimzinnigheid van de wonderbare eenzaamheid.

VI

Toen het middag werd en de zon hoog stond boven de bomen van het woud, waren de kinderen moede en hadden honger.

Ze zetten zich neder op de blinkende grond van sparrevlimmen. Janneke haalde de wortel te voorschijn, sneed deze in twee gelijke delen, gaf de helft aan zijn zusterke en beiden knauwden tevreden hun noemaal op. Als toespijs kregen zij nog enige grote braambessen, die aan lange ranken zwart glommen aan de boord van een gracht.

— Broer, zei Mieke, wat ben ik moe. Ik zou wel wat willen slapen,
— Dan zullen wij nog maar wat uitrusten, Mieke. Komen wij er vandaag niet, dan komen wij er toch morgen.

Ze zetten zich weder op de grond. Mieke legde haar blond hoofdje op de schoot van Janneke en weldra sliep het arme meisje, blozend onder de schijn der warme Septemberzon.

Een half uurke nadien werd zij wakker, keek naar omhoog, zag de blauwe ogen van Janneke en lachte.

— Kom, broer, zeide zij opstaande, laten wij gaan naar de stad van de wafels.

Zij vervolgden hun weg, tot de zon in het Westen hing als een grote, gouden bol en de bomen naar haar keken en zwegen van bewondering.

Toen plukten de kinderen nog wat braambessen, zochten onder een boomstruik een droge plaats op, waar de wolven hen niet zouden kunnen bereiken en, toen het eerste sterreke in de donkere hemel pinkte, zetten de kinderen zich op de knieën, sloegen een kruiske en baden voor hun lieve ouders die, ginder ver, in de kleine hut, vol angst wachtten op de thuiskomst van hun lievelingen.

VII

Hun goede engel beschutte de twee dappere kinderen, toen ze daar sliepen, de eerste nacht, in de grafstilte van het oncindige woud.

Het werd klaar, de zon scheurde in het Oosten de sluiers van de morgen en keek blozend naar de wereld.

Janneke en Mieke stonden op, zochten bessen en hazelnoten en toen ze verzadigd waren, gingen ze verder naar de geheimzinnige stad, die hen aantrok met de kracht harer zoetheid.

Evenals de vorige dag sliep Mieke in de schoot van haar broerke.

Janneke zat met de rug tegen de stam van een den en keek met grote ogen naar de stilte en de pracht der wouden.

Ook hij was vermoeid en voelde zich zeer zwak worden. Het rusten deed hem goed.

Hoe lang nog zouden zij moeten gaan, vooraleer de zoom van het bos te bereiken? Zou hij het met zijn zusje tot het einde toe kunnen volhouden?

De honger knaagde aan zijn maag en maakte hem flauw, zodat hij lust kreeg tot schreien.

Treurige gedachten bezwaarden zijn hersens. Opeens zag hij, vóór zich, op de onderste tak van een mast, een sneeuwwit vogeltje.

Hij had in zijn ganse leven nog nooit zulk wit vogeltje gezien en het trok ook onmiddellijk zijn aandacht. Hij maakte Mieke wakker, opdat zij het ook zou zien.

Toen zij beiden bewonderend toekeken, begon het vogeltje opeens te zingen met zulke zoete stem, zoals zij nog nooit gehoord hadden. Het was schoner dan de merel zong, schoner dan de zang van de nachtegaal en het gefrazel der grasmussen, schoner dan de distelvink zingen kon. Iedere noot viel in hun hart en zo duidelijk voelden zij de inwerking van de muziek, dat hun zielke trilde.

Het vogeltje vloog verder en wenkte hen. Het zong nu nog eens zo aanlokkelijk en bekoorlijk. Zijn zang was als de val van sneeuw witte bloemekens, witte rozekens, die zich slingerend aaneensnoerden.

Zij volgden het en zie, plots zagen zij, verscholen achter een haag van bloedrode lijsterbesbomen, een hut, waarop het vogeltje neerstreek en lokkend bleef zingen.

De hut was gebouwd met muren van eierbrood, het dak was belegd met pannekoeken, de ruiten waren van suiker, doorzichtige kandijnsuiker, de grondvesten waren van chocolade.

De kinderen klaptten in de handen van de pret.

— Dat zal ons goed doen! juichte Janneke. Ik neem een stuk van het dak en gij, Mieke, val de muren maar aan, die zijn van klare suiker.

Zo aten zij met groot genot. Janneke een koek, als een pan zo groot, Mieke een scherf van een suikeren ruit.

En, terwijl zij zo smakelijk aten, hoorden zij, opeens, uit het huizeke een zoete stem vragen:

Knasper, knasper, knuisje!

Wie knaagt er aan mijn huisje?

De kinderen antwoordden:

De wind! De wind!

Dat hemelse kind!

Ze aten maar voort. Sinds zolang hadden zij hun nooddrift niet meer genoten en, het was hier allemaal zo goed en zo zoet.

Toen hun buikske begon te spannen, werd de deur van het hutteke geopend en trad een stokoud vrouwtje te voorschijn.

Het was een zeer lelijk oud wijveke; haar ogen loerden vals van onder de diepte van dikke wenkbrauwen. Er liepen barsten in haar wangen, zo hard en vuil als in een uitgedroogde slijkvoor. Zij bezat nog één tandje, dat tussen de grauwe lippen stak als een priemende nagel.

De kinderen ontstelden dodelijk en bleven met de laatste beet in de geopende mond verbaasd toekijken.

Maar het wijveke trad nader en sprak met honingzoete stem:

— Wel, wel, kindertjes, hoe zijt ge hier versukkeld? Komt gerust in mijn woning. Er zal u geen leed geschieden.

— O, neen, riep Janneke, wij mogen niet langer hier vertoeven en moeten onmiddellijk onze weg vervolgen.

— Komt, kindertjes, rust wat uit. Ik heb in mijn huizeke wonderbare stoeltjes, zacht als marsepein, en koeken zoals gij er nooit gezien, nooit geproefd hebt. Komt maar eens binnen.

Ze stak de armen uit en nam met elke hand een kind en leidde hen binnen.

Ze had de waarheid gesproken. De zoetheid sloeg hun als een suikeren adem tegen. Ze zetten zich neder op de marsepeinen zeteltjes en ze kregen gekonfijte pannekoeken, melk, appeltjes en noten.

— Zo zijn de huizen allemaal in de stad en nog veel schoner ook! fluisterde Janneke zijn zusje toe.

Mieke lachte hem tegen met de oogskens van een welverzadigd kind.

— Wat zullen we daar een schoon leven hebben! hernam Janneke. Zo goed, zo zoet, zo plezierig!

— En moeke zal ook veel houden van pralines! zeide Mieke, terwijl zij met haar scherpe tandjes een heerlijke brok chocolade kraakte.

— En vader eet zo gaarne noten, lachte Janneke. Kijk eens, Mieke, deze is er een van goud!

Zij aten voort en wisten toen dat goud een heerlijke smaak heeft, zoals zij in hun dromen nog nooit hadden geproefd.

Wat was het leven toch zoet!

Toen het avond werd en de zon, sinds hun vertrek, ten tweeden male haar purperen mantel omsloeg om slapen te gaan, schudde het oude lelijke wijfje twee lieve beddekens op. Het waren zachte, veren matrassen en kussens, zo licht en zo zindelijk, alsof er vogeltjes moesten op rusten.

De kinderen legden zich neder, sloegen een kruiske en sliepen weldra in, dromend van bossen, van chocolade en huizen van marsepein.

VIII

De oude, in schijn zo beminnelijke vrouw, was echter een boosaardige heks, die verdwaalde kinderen bij zich binnenlokte, om ze vet te mesten en daarna te braden en op te eten.

Het was een lelijke menseneetster, een wangedrocht, zoals er nu, gelukkig, niet meer leven, maar die toen de schrik waren van het verre, duistere verleden.

Des anderendaags, in de vroege morgen, vóór de zon de einder verguldde, langs de kant waar de woning van de kolenbrander stond, bevond de heks zich vóór de beddekens waar Janneke en Mieke gelukkig sliepen, met de bloes op hun wangen.

Het oude vrouwke keek hen aan en grinnikte.

— Wat zullen dat lekkere brokjes zijn ! mompelde zij, nog wel een beetje mager, maar ik zal ze mesten als zwijntjes ! Hi ! Hi !

Ze keek hen nog eens aan en vervolgde :

— We zullen beginnen met het jongetje, dat schijnt me de zwaarste te zijn.

Janneke lachte haar, nog bedwelmd van het slapen, tegen. Hij dacht dat het zijn eigen moeder was, die hem in haar zachte armen wiegde en sloeg beide handen om de hals der heks.

Het kwade wijf lachte schamper en droeg hem naar de stal der ganzen en sloeg achter hem de getraliede deur met een hevige smak dicht.

Toen werd Janneke klaar wakker, zag het lelijke gelaat hem tegengrijzen en begon bitter te schreien.

Maar de heks stoorde zich niet aan zijn gehuil, keerde in huis terug, schudde Mieke hardhandig wakker en snauwde haar toe :

— Hallo, op, luie meid ! Ga aan de bron water halen om de suikerbrij voor uw broer op te zetten. Hij moet spoedig vet zijn en mals als een gans. Ik wil hem slachten en opeten.

Was de bliksem op dit oogenblik voor Mieke's voeten ingeslagen, dan had zij niet meer kunnen verschieten ; daarop begon in haar jong hartje een grote woede op te komen. Zij richtte zich op en stond met de gebalde vuistjes vóór de kwaadaardige heks.

— Gij zult geen haar van Janneke's hoofd aanraken ! riep zij, anders zal Onze-Lieve-Heer u straffen.

Maar de oude rukte haar uit het bed, zette haar op de grond, gaf haar wat klappen op de rug en stootte haar toen uit de hut, roepend :

— Naar de bron, om water, vlug wat !

Mieke wilde niet. Maar hoe zij ook tegenspartelde, ze moest gehoorzamen, want de oude stampte en sloeg haar en bedreigde haar met de verschrikkelijkste dingen.

Voor het arme Janneke werden de beste brokjes klaar gemaakt. Mieke kreeg slechts wat schrale afval en was de assepoester in huis.

Iedere morgen begaf de heks zich naar de stal en riep door de traliën :

— Janneke, steek uw vinger eens uit en laat voelen of ge niet vet genoeg zijt om gebraden te worden.

Maar Janneke was slim. In plaats van zijn vinger, stak hij een afgekloven beentje vooruit.

De oude was zeer bijzichtig, betastte het kluijfe en was altijd zeer verwonderd dat Janneke zo mager bleef.

— Hoe is dat toch mogelijk ? vroeg zij zich af. Hij krijgt toch het allerbeste eten.

Zij besloot nog betere spijzen gereed te maken en Janneke voor te zetten. Maar deze schoof iedere dag het beentje door de traliën en werd, ogenschijnlijk, geen ons vetter.

Een maand was reeds verstreken, sinds Janneke in de ganzenstal zat. Het begon de oude te verdrieten en op zekere dag zeide zij, dat zij er genoeg van had.

— Mager of vet, het kan mij niet meer schelen ! zeide zij. Morgen moet hij de pot in.

Zij riep op Mieke en beval haar voor de volgende dag alles gereed

te maken om haar broertje te slachten.

Mieke was om dol te worden van angst, maar ze wist geen raad om Janneke te redden.

Ze vouwde de handen te zamen en kermde :

— Ons Lieve Heerke, hadden de wolven in het bos ons maar verslonden, dan waren wij ten minste samen gestorven.

— Houd u maar stil met al uw gejangk, spotte de lelijke heks, het helpt u toch niets.

In de morgen van de volgende dag moest Mieke vroeg uit het bed om water te halen.

— We zullen eerst brood bakken, zei de heks. Ik heb het deeg al geknead en de oven gestookt. Een brokje brood bij zulk lekker vlees smaakt uitstekend. Kom mede naar de oven kijken.

Ze duwde Mieke dicht bij de oven, waar grote vlammen uitsloegen en waar het hout knetterde en knarste onder de beet van het vuur.

De oude trok de brandende houtbrokken er uit en nu zag men de stenen gloeien.

— Steek uw kop in de oven, beval de heks, en voel of hij heet genoeg is om er het brood te bakken.

Haar doel was Mieke in de oven te stoten om haar te braden en ook op te eten.

Op ditzelfde ogenblik kwam het witte vogeltje toegevlogen en zong zo stil, dat de oude het niet hoorde, maar door Mieke zeer goed verstaan werd :

Ik wil 't u afraden,
de oude zal u braden !

Nu vatte Mieke de boze bedoeling van de heks en ze zei :

— Ik kan er niet inkijken.
Wijs mij hoe ik het doen moet.
De oude antwoordde :

— Domme meid, de opening
is groot genoeg. Kijk maar
eens, ik kan er zelf wel in.

Pardaf ! Mieke gaf haar een
duw, de oude schoof in de
gloeiende oven. Toen wierp
het moedige meisje de ijzeren
deur dicht en schoof de klink
er voor.

De heks brulde van razernij,
maar Mieke gaf er geen acht
op. Zij liep zo vlug zij kon
naar de ganzenstal, waar haar

broertje opgesloten zat en opende de deur.

— Janneke ! Janneke ! riep zij, ge zijt vrij ! De heks zit in de oven !
Het jongetje danste van blijdschap en kustte wel honderd malen zijn zusje.

Wat waren zij thans gelukkig !

Zij gingen naar de oven en luisterden. Het was stil. De heks had haar verdiende loon ontvangen, want, wie een vuurtje stookt voor een ander, verbrandt er zelf in.

Daar zij nu niets meer te vrezen hadden van het boze wijf, gingen zij in de hut en snuffelden in kasten en laden.

Alles lag gevuld met kostbare juwelen en edelgesteenten.

Janneke vulde er al zijn zakken mede. Mieke laadde haar korfje boordevol.

Ze aten nog eens recht smakelijk zoveel ze maar konden, en toen gingen ze buiten eens kijken of er geen onraad was.

Neen, niets. De eenzaamheid lag weder over de bossen. De zon was stilaan boven de bomen geklommen en keek naar al de heerlijkheid hier op aarde. Het was nog vroeg en de kinderen besloten onmiddellijk de lange terugtocht naar de ouderlijke woning te ondernemen.

— Wat zullen vader en moeder over ons ongerust zijn ! zeide Janneke. Hoe eerder wij bij hen zijn, hoe liever.

Zij gingen altijd rechtdoor, maar Janneke vergiste zich in de richting, want na enige uren gaans stonden zij vóór een breed water.

— Ho ! zei Janneke, hoe komt dat water hier, dat heb ik toch niet gezien toen we weggingen.

— Hoe geraken wij er over ? vroeg Mieke. Er ligt hier geen brug.

— En nergens is er een boot te zien ! jammerde Janneke. Maar zie, ginds zie ik een zwaan, misschien wil die ons wel overbrengen. Hé ! Zwaan ! Hier zijn Janneke en Mieke van de kolenbrander ! Wilt gij ons niet even overzetten ?

De zwaan trok zijn lange witte hals uit het water, keek de kinderen aan en zeide :

— Dat ziet er nogal fatsoenlijk volk uit.

Hij zwom naar de oever en nam eerst Mieke op de rug en bracht haar veilig naar de andere kant. Toen keerde hij naar Janneke terug en bracht hem in een oogwenk bij zijn zuster.

— Wel, gij goede zwaan, zei Janneke nu. Ik weet wel dat gij geen parelen noch edelgesteenten lust, maar hier is een lekker brok suikerbrood. Smul daar nu maar eens goed van en wees intussen overtuigd dat Janneke en zijn zusje altijd aan u zullen denken.

De zwaan nam het brood aan en de kinderen gingen weer het bos in.

X

Het was in de korte dagen van Oktober.

De zon neeg weer ten Westen.

Het bos brandde onder het laatste goud van haar stralen.

Er was goud ook in de ogen en in de harten der kinderen.

Janneke had nu gezien dat zij zeer dicht bij huis waren ; deze weg over het water sneed een hele bocht af en zo er niets tegensloeg, zouden zij diezelfde avond nog in de armen van hun ouders liggen.

Mieke droeg voorzichtig de korf, die een groot fortuin bevatte. Janneke's zakken bultten onder de last van de onschatbare rijkdom.

En ze waren toch zo gelukkig.

Maar, in de woning van de kolenbrander heerste er veel verdriet. Sinds meer dan een maand waren hun beide lievelingen verdwenen.

Dagen en dagen achtereen hadden zij het bos in alle richtingen doorlopen. Nergens hadden zij een spoor van de kinderen gevonden. Nu meenden zij zeker, dat zij door wilde dieren waren opgenomen en verre weggevoerd of in 't water gesukkeld en met de stroom meesleept.

Nu was de wereld nog eenzamer rondom hen. Zij baden God dat zij spoedig sterven mochten.

Beiden zaten op deze avond somber in het haardvuur te staren, zwijgend en zuchtend.

Opeens hoorden zij een lied opstijgen. Een schok deed hen van hun stoel opspringen.

Dat was de stem van Janneke. Hoor ! Nu zong Mieke

ook mede.

God in de hoge hemel ! Hun kinderen, hun arme, doodgewaande kleuters !

Zij snelden de hut uit.

— Vake ! Moeke ! hoorden zij roepen.

Daar kwamen ze aan, traag, vermoeid, maar toch zingend.

Janneke en Mieke zagen de deur openen en het haardvuur branden.

— Vake ! Moeke !

— Janneke ! Mieke !

En toen lagen de kinderen aan het hart van hun schreiende ouders.

Toen de eerste vreugde over was, nam Mieke het korfje, dat zij op de grond had neergezet, weder op en allen gingen in huis.

Nu eerst zagen de ouders hun kinderen in 't gelaat.

— Janneke ! Wat zijt ge dik geworden ! riep de moeder, haar jongske betastend.

— En zwaar, voegde de vader er bij, die Janneke van de grond op-hief en hem nogmaals een paar kussen op de wangen gaf. Gij, stoute bengel, waar zijt gij zolang geweest ?

— Hout gaan rapen, in het bos, vader, antwoordde Janneke lachend.

En hij ontlastte zich van al de juwelen, die zijn zakken bijna deden barsten. Hij wierp ze op de tafel en de hut kwam vol muziek en vol geflonker.

De ouders sloegen hun handen ineem van verbazing.

— En gij, stout Mieke, riep de moeder, waar zijt gij zo lang gebleven ?

— Braambessen gaan plukken, moe ! antwoordde Mieke.

En zij zette de korf op de tafel, de korf, gevuld met onnoemelijke schatten.

De ouders konden geen woord over hun lippen krijgen. Het geluk was te groot.

Janneke vertelde nu de ganse geschiedenis. Hoe hij er op uit getrokken was met Mieke om te gaan werken ten einde hun ouders bij te staan en hoe zij in de handen gevallen waren van een boze heks.

En hij eindigde :

— Nu is alle lijden voorbij. Lieve vader en lieve moeder, wij zullen u een paleis bouwen, waar ge nooit meer zult honger lijden, een paleis, met muren van eierbrood, ruiten van kandijnsuiker en pannen van chocolade.

Allen omhelsden elkander en die nacht was er veel geluk in de arme stulp.

XI

In het diepste der bossen, in het mirakuleuze land der Kempen, ziet men ten huidigen dage nog een veen liggen, waar eens het paleis stond der brave kinderen, die hun ouders zo lief hadden.

Het water is donker en ruikt naar chocolade, die eens het dak bedekte van de grootse woning, waar Janneke en Mieke een hoge ouderdom bereikten. Des nachts, op het twaalfde uur, ziet men er de kabouters drinken en van blijdschap een ronde dansen om 't schone veen van chocolade.